

unge Mennesker til de to yngste Klasser. Imidlertid har det jo vist sig — det skal jeg erkende —, at den nuværende Søofficersskole kan gjøre Fyldest endnu; men jeg tror, at dersom man tager endnu to Klasser bort og indskrænker Undervisningen paa Skolen til to Aar, saa vil baade den militære og den almindelig humane Dannelse lide et stort Skaar. — Med Hensyn til Underofficersskolen skal jeg henholde mig til, hvad der er anført af det ærede 11te kongevalgte Medlem (Lugen). Dette er for mig det ubetinget Væsentligste, hvorfor jeg aldrig vilde kunne gaa med til et Forslag, som indeholdt en yderligere Gaalen ned ad Bakke med Hensyn til disse to Punkter end den, der allerede er fket. Om Søforterne skal jeg ikke tale et eneste Ord, da jeg har saa megen Respekt for den Mening, der er udtalt af Mand, som ere langt kyndigere paa dette Punkt end jeg, at jeg ikke vil indlade mig paa at bedømme, hvorvidt det af Hensyn til Betydningen af Artilleriets Udvikling i vort samlede Forsvar vil kunne gaa an at udfille Søforternes Betjening fra Landartilleriet. Jeg har imidlertid særdeles Sympathi for, at Søforternes Betjening kunde henlægges under Marinen, idet jeg ligesom den ærede Ordfører for Mindretallet mener, at det var ønskeligt at faae det hele Søforsvar ind under en samlet Kommando og et samlet Ansvar, men i den Henseende skal jeg lade mig lede af Andre. Derimod er det min Tro, at naar Mindretallet her og Flertallet i det andet Lhing vilde høre sig med Hensyn til Undervisningsanstalterne, saa vilde der kunne være nogenlunde Saab om, at det kunde komme til en Forstaaelse paa andre Punkter baade mellem Lthingene og med Regjeringen. Det synes mig, at det var paa Lide, at dette skete. Saa vidt jeg veed, er det nu fjerde Gang, at denne Sag foreligger Repræsentationen, og hver Gang har Betænkningen begyndt med den overmaade smukke Sætning, at baade Flertallet og Mindretallet ere enige om, „at Rigets Forsvar med Nødvendighed kræver en kraftig og tidsvarende Udvikling af vort Søværn og vort Sømateriel“. Denne smukke Sætning har imidlertid ikke hidtil været belagt med nogen som helst Handling eller med klingende Mønt. Den ærede Ordfører for Mindretallet har endog idag givet en Illustration til denne Sætning, ved at meddele, at Materiellet endog er blevet formindsket i Marenes Løb. Hvorvidt dette nu i og for sig ved en nærmere Undersøgelse og Drøftelse vilde vise sig at være rigtigt eller ikke, skal jeg lade staa hen, men saa meget er vist, at der ikke er fket nogen saadan Udvikling af Søværnets Materiel og Personel, som „Rigets Forsvar med Nødvendighed kræver“, og det er vist, at Liderne nu ere saaledes, at Enhver, som føler varmt for sit Fædreland, maa lægge et uhyre tungt Ansvar paa os Alle, som have Del i Forpligtelsen til at føre denne Sag til Ende, og som ikke gjøre det.

Nogen Vanskelighed vil Sagen ganske vist have paa Grund af den høitærede Ministers Stilling til den, forsaavidt den høitærede Minister i forrige Sessjon ytrede, at dette Lovforslag ikke vilde blive modtaget, medmindre det fulgtes af den anden Lov om Hærens Ordning. Dersom dette fremdeles er den høitærede Ministers Standpunkt, saa er der vistnok en overmaade ringe Udsigt til, at denne Lov kan føres igjennem i denne Sessjon, men hvis Ministeren maatte finde det rigtigt at høre sig i denne Henseende, saa opgiver jeg ikke paa nogen Maade Haabet om, at vi dog kunne faae Noget ud af vore Forhandlinger angaaende dette meget vigtige Anliggende. Jeg skal ingenlunde komme ind paa alle de forskjellige Spørgsmaal, som have været omhandlede, fordi der vistnok fra begge Sider er anført alle de Argumenter for og imod, som kunne anføres. Naar jeg skulde ytre mig videre om Sagen, saa skulde det mere være om de Hensillinger, som ere gjorte i Betænkningen, og som det forekommer mig, at den ærede fungerende Ordfører ikke udtalte sig om. Det er jo i og for sig en noget særegen Form, som Udvalget har brugt ved i sin Betænkning at gjøre Hensillinger til Regjeringen om Ændringer i Lovforslaget. Det havde maasse været rettere, om Udvalget havde stillet bestemte Forslag i Stedet for at bruge Hensillingsformen, men Grunden, hvorfor dette ikke er fket, ligger naturligvis i den hele Situation, under hvilken dette Lovforslag er fremkommet, thi naar . . .

Formanden: Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at for Dørløbet foreligge kun Lovforslagets Paragrafer og Mindretallets samlede Ændringsforslag til Forhandling, saa at der vistnok bedre vil blive Leilighed til at gjøre de Bemærkninger, som der nu er Tale om, paa et noget senere Tidspunkt.

Sessen: Jeg vil da opsætte yderligere Udtalelser til senere hen.

Magius: Naar vi se hen til de to Love, der i 1867 udkom for Hæren og om Søværnet, ville vi se, hvormange Mærks Arbeide der foretages for at faae de Love førte igjennem, og hvorledes der i Lovene indeholdtes mange nye Principer, som man kun med Ængstelse gif ind paa, og med Hensyn til hvilke man fandt sig i at prøve sig frem. Jeg tror, at man kan sige, at saavel i Hæren som ved Søværnet har man med Flid og Udholdenhed søgt at føre disse Principer igjennem. Naar man nu efter 8—9 Mærks Forløb vil foretage Revision af Lovene, saa skulde man dog synes, at den egentlig kun maatte gaa ud paa at forbedre de Ting dert, som man ved Gjennemførelsen deraf ikke fandt praktiske, men at man derimod ikke paa ny skulde gaa hen og opfaste helt nye Principer, hvad der absolut